

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818010326
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7818010326.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovvej a JUDr. Karola Kučeru v trestnej veci proti obžalovanému Y. Y. Z., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák., o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/98/2018 zo dňa 26. 2. 2019 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 18. novembra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Rožňava rozsudkom sp. zn. 3T/98/2018 zo dňa 26. 2. 2019 podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obžalovaného Y. Y. Z. oslobodil spod skutku obžaloby pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

ako otec maloletého Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, v C., najmenej od 01.03.2018 do 14.05.2018, maril výkon neodkladného opatrenia Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 5P/125/2017 zo dňa 01.03.2018, na základe ktorého bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti matky Y. Y. T., bytom N. č. XX, okres C. a on ako otec sa dočasne mal s maloletým stretávať každý utorok a štvrtok od 11.30 hod do 18.00 hod. s tým, že si mal maloletého prevziať po skončení vyučovania v priestoroch Základnej školy na Ul. Zlatej v Rožňave a vrátiť ho matke riadne a včas v mieste jej bydliska a každú sobotu v čase od 09.00 hod do 20.00 hod. s tým, že si mal maloletého prevziať v mieste bydliska matky a na tom istom mieste dieťa riadne a včas matke odovzdať, pričom však maloletého vyzdvihoval zo školy aj mimo dni určené v uznesení okresného súdu, následne maloletého matke v dobe od 17.01.2018 vôbec neodovzdal, zdržiaval sa s ním na rôznych miestach, prípadne maloletého odovzdal bez vedomia matky do dočasnej starostlivosti cudzej osoby a takto konal aj napriek tomu, že matka maloletého podala dňa 29.01.2018 návrh na výkon neodkladného opatrenia a aj potom ako mu bola vo veci výkonu rozhodnutia vedenej na Okresnom súde Rožňava, sp. zn. 7Em/1/2018 dňa 01.03.2018 uložená povinnosť odovzdať maloletého do starostlivosti matky, pričom maloletý bol do osobnej starostlivosti matky vrátený až dňa 14.05.2018, potom ako bol obžalovaný zadržaný príslušníkmi OR PZ OKP Rožňava,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie okresný prokurátor. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že rozhodnutie okresného súdu, podľa ktorého oslobodil obžalovaného podľa § 285 písm. b/ Tr. zák. považuje za nezákonné, je výsledkom nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu veci a okrem toho odôvodnenie rozsudku považuje za zmätočné. Má zato, že nie je pravdou, že by z dokazovania vykonaného orgánmi činnými v trestnom konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz preukazujúci, že došlo k spáchaniu trestného činu, lebo nebol preukázaný ani jeden deň, kedy by obžalovaný maril výkon rozhodnutia, by zakladal dôvod oslobodenia podľa § 285 písm. a/ Tr. zák., pričom však takýto záver nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Nie je pravdou, že by z dokazovania

vykonaného orgánmi činnými v trestnom konaní nebol preukázaný žiadny deň, kedy by obžalovaný maril neodkladné opatrenie. Na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia voči obžalovanému je postačujúce, že tento maril výkon neodkladného opatrenia, nevyžaduje sa vyčerpanie všetkých inštitútov civilného konania. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný uznesenie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5P/125/2017 zo dňa 17. 1. 2018 nerešpektoval, podala poškodená dňa 29. 1. 2018 návrh na výkon neodkladného opatrenia a bola mu uložená povinnosť odovzdať maloletého syna matke do 14 dní. Poukázal na správy ÚPSVaR Rožňava a uviedol, že je zrejme, že súd pri vyhodnocovaní listinných dôkazov postupoval neobjektívne a tieto vyhodnotil jednostranne, keď poukázal len na skutočnosť, že matka odmietla obnovenie spolužitia s obžalovaným, resp. že komunikácia medzi poškodenou a obžalovaným skĺzala do konfrontácií, nemá súvis s prejednávanou trestnou vecou, nakoľko fakt, že poškodená odmieta žiť s obžalovaným, neznamena, že odmieta svojho syna. Z úradného záznamu zo dňa 1. 3. 2018 je zrejme, že obžalovaný meškal s odovzdaním maloletého. Skutočnosť, že obžalovaný nemal žiadny záujem, aby bol maloletý syn v starostlivosti matky preukazujú aj odvolania, ktoré podával v civilnom konaní. Podľa jeho názoru súd tiež nesprávne vyhodnotil konanie matky v prípade, keď po predchádzajúcich opakovaných negatívnych prístupoch maloletého k nej, táto rezignovala a dovolila, aby maloletý s otcom ostal aj mimo dni určené v rozhodnutí. Poškodená takto nekonala z dôvodu, že by o syna nemala záujem, práve naopak, konala tak preto, lebo nechcela syna ešte viac stresovať a vystavovať ho vyhroteným situáciám. Má zato, že sa súd nesprávne vysporiadal s výpoveďou poškodenej, že vedela o tom, že obžalovaný s maloletým mieni vycestovať do zahraničia v inkriminovanom dni v mesiaci máj roku 2018. Poškodená síce dala obžalovanému pas, ale nie pred vycestovaním v mesiaci máj, ale ešte oveľa skôr.

Má zato, že zo strany obžalovaného bola preukázaná aj subjektívna stránka trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák. Z konania obžalovaného je zrejme, že tento nemal záujem na tom, aby maloletý bol v starostlivosti matky, prizýval k odovzdaniu maloletého policajnú hliadku, nevhodne sa vyjadroval na adresu matky pred maloletým s poukazovaním na skutočnosť, že poškodená nie je schopná sa o syna postarať, lebo pracuje na zmeny. Okresný súd pri vyhodnocovaní dôkazov neprihliadol na osobitosti tohto prípadu, nakoľko pri prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák. je obvyklé, že rodič, ktorý sa odmieta podrobiť rozhodnutiu súdu vydanému v civilnom konaní, svoje konanie ospravedlňuje tým, že koná v záujme maloletého dieťaťa, poukazujúc na odmietavý vzťah dieťaťa k druhému rodičovi, na skutočnosť, že on len rešpektuje názor a záujem dieťaťa, zdôrazňujúc nezáujem druhého rodiča o dieťa a pod., aby sa tak vyhol trestnej zodpovednosti. Je toho názoru, že pokiaľ by obžalovaný rešpektoval rozhodnutia prvostupňového, ako aj druhostupňového súdu v civilnom konaní, nebolo by došlo ani k vydaniu neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze stretávať sa obžalovanému so svojím synom. Nestotožňuje sa s názorom prvostupňového súdu, že uloženie neodkladného opatrenia v civilnom konaní, spočívajúceho v zákaze stretávania sa s maloletým je prostriedkom nahrádzajúcim účel trestného konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má zato, že okresný súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci, svoje rozhodnutie založil na nesprávnych úvahách, prihliadol len na rozporné a účelové výpovede obžalovaného, svedkyne M. L.. Subjektívna stránka a teda aj vina obžalovaného bola dostatočne preukázaná a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie vo veci.

Obžalovaný sa prostredníctvom svojho obhajcu vyjadril k odvolaniu prokurátora v tom smere, že podľa jeho názoru okresný súd svoje rozhodnutie náležite, správne a zákonne odôvodnil. Náležite zistil skutkový stav veci a v rozsahu nevyhnutnom na meritorne rozhodnutie dospel k záveru, že nebolo dokázané, že skutok je trestným činom. Objektívne vyhodnotil všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich súhrne tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Má zato, že okresná prokurátorka sa správala voči nemu zaujato a nevyhodnocovala jednotlivé skutočnosti objektívne, ale len v jeho neprospech. Uviedol, že on svojím konaním nemal v úmysle mariť výkon rozhodnutia, ale zabezpečoval len nevyhnutnú starostlivosť o maloleté dieťa. Z výsledkov dokazovania vyplynulo, že kvôli správaniu sa matky maloletého nemal možnosť dieťa odovzdať a je zrejme aj to, že matka maloletého obžalovanému odovzdávala aj mimo dní určených v rozhodnutí. Dáva do pozornosti aj skutočnosť, že v súčasnej dobe došlo na Okresnom súde Rožňava v konaní 7P/355/2017 zo dňa 13. 5. 2019 k schváleniu dohody rodičov o úprave rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu a zrušeniu uznesenia o neodkladnom opatrení zo dňa 11. 5. 2018, ktorým bolo dočasne zakázané otcovi, t. j. obžalovanému stretávať sa s maloletým.

Za týchto okolností je zrejmé, že účel trestného stíhania sa podarilo dosiahnuť aj inými prostriedkami ako samotným trestnoprávnym postihom.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné vzhľadom na nasledujúce skutočnosti.

Podľa § 349 Tr. zák. kto po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia úradu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marí výkon takéhoto rozhodnutia alebo dohody alebo kto marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Z citovaného znenia predmetnej skutkovej podstaty marenia výkonu úradného rozhodnutia - vydaného na ochranu určitých skupín osôb je zrejmé, že objektom tohto trestného činu je záujem na riadnom výkone rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí alebo výkone neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Objektívna stránka druhej alinei citovanej skutkovej podstaty spočíva v konaní páchatel'a, ktorým marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Z hľadiska kategorizácie trestných činov ide o prečin podľa § 10 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., t. j. o úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou 5 rokov.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nepatrná.

Citované ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov a zavádza do formálneho chápania trestného činu možnosť uplatnenia tzv. materiálneho korektívu, ktorý znamená, že prečin má alebo môže mať len formálne znaky, teda znaky skutkovej podstaty trestného činu, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti tohto prístupu môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, ktoré keď sú zvažované, a zistí sa nízka závažnosť prečinu, spôsobujú, že konkrétny čin nie je prečinom. Inak vyjadrené, ak je závažnosť činu vykazujúceho formálne znaky prečinu nepatrná, nejde o prečin. Obligatórne, teda závažnosť prečinu musí byť zvažovaná pri rozhodovaní o každom čine vykazujúcom formálne znaky prečinu a dokonca nie je na ľubovôli, či už orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, či bude závažnosť prečinu v konkrétnom prípade zvažovať, alebo nie.

Pri určení závažnosti prečinu ako merateľného kritéria materiálneho znaku (materiálneho korektívu) je potrebné vychádzať z toho, že materiálny znak je daný súhrnom viacerých skutočností, ktoré treba v každom jednotlivom prípade zvažovať ako jeden celok, aj keď v každom jednotlivom prípade môže byť pomer, s ktorým sa prihliada na tieto jednotlivé skutočnosti a na vzájomný vzťah, rôzny.

Zo samotného znenia citovaného ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. je zrejmé, že materiálny znak je určený

- spôsobom vykonania činu a jeho následkom,
- okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný a
- mierou zavinenia a pohnútkou páchatel'a.

Z uvedeného je teda zrejmé, že tento stupeň závažnosti nemožno konkrétne vyjadriť a je na zvážení, či už príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu ako tieto taxatívne vymedzené okolnosti vymedzujúce závažnosť prečinu bude posudzovať a či teda na základe materiálneho znaku uzná, či ide o prečin alebo nie. V prípade pozitívneho vyhodnotenia uvedených kritérií a konštatovania, že vzhľadom

na spôsob vykonania činu, následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná, nepôjde teda o prečin, resp. čin súdne trestný.

Z vyššie uvedených kritérií posudzovania materiálneho korektívu je zrejmé, že tieto sa netýkajú všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu. Niet pochyb o tom, že objekt trestného činu je daný priamo zo zákona a že pokiaľ ide o subjekt trestného činu, vzhľadom na rovnosť všetkých pred zákonom, nie je možné toto kritérium uplatniť s výnimkou niektorých okolností týkajúcich sa osoby a vyjadrených v poľahčujúcich okolnostiach. Naproti tomu pri závažnosti prečinu je významné hodnotiť objektívnu a subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu, keďže tieto dávajú možnosť dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu alebo činu, ktorý vykazuje znaky prečinu.

Vzhľadom na špecifikum vyplývajúce z predmetnej skutkovej podstaty, dané objektom tohto prečinu, ktorým je v danom konkrétnom prípade záujem na výkone neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese vo veci starostlivosti súdu o maloletých, nemožno z povahy veci samotnej, podľa názoru krajského súdu posudzovať materiálny znak, či korektív izolovane, bez toho, či vôbec a ak, akým spôsobom a v akom rozsahu došlo k ohrozeniu starostlivosti o dieťa, ktorého sa uložené neodkladné opatrenie súdu vo veci starostlivosti o maloletých týka.

V nadväznosti na vyššie uvedené je zo spisového materiálu nepochybne zrejmé, že medzi rodičmi maloletého Y. Z. boli dlhodobšie nezhody, ktoré v konečnom dôsledku vyústili do rozvodu ich manželstva. Z hľadiska objektivity posúdenia vzťahov, či už medzi rodičmi maloletého, vzťahov oboch rodičov k maloletému, eventuálne tiež z hľadiska možného ovplyvňovania maloletého zo strany niektorého z rodičov a v neposlednom rade z hľadiska posúdenia kvality starostlivosti o maloletého a teda celkového vplyvu na maloletého, vychádzal krajský súd zo záverov znaleckých posudkov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

Zo záverov znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológie PhDr. Viery Truskovej, PhD. na obvineného Y. Z. mal krajský súd preukázané, že ide o osobnosť s miernou tendenciou k sociálnej žiadúcnosti, má záujem čiastočne sa javiť v lepšom svetle, čo však v predmetnej veci a situácii, ktorá nastala v jeho rodine, po jej rozpade nebolo hodnotené ako symptomatologické a štatisticky významné vo vzťahu k populačnej norme a to aj vo vzťahu k posudzovaniu lži - skóre s tým, že tak všeobecná, ako aj špecifická vierohodnosť v procese trestného konania je zachovaná v plnej miere. Vzťah obžalovaného s maloletým synom Y. je vysoko pozitívny, dobre zafinovaný s aktuálnou mierou participácie oboch na jeho vyváženosti, otec je pre neho vzorom, autoritou, má ho rád. Dieťa vedie k adekvátnym spoločenským aktivitám, rozvíja jeho záujem, ako aj osobnosť dieťaťa. Dieťa k nemu vysiela rovnako pozitívne stimuly, má otca úprimne rád. Pokiaľ ide o vzťahy k manželke a jej dcére, tieto boli vyhodnotené ako narušené, čo vyplývalo z konania civilného a trestného. Počas celkového vyšetrenia však nepoukazoval na významnú negatívu v pravom slova zmysle k členom rodiny.

Zo záverov znaleckého posudku znalkyne PhDr. Viery Truskovej, PhD. vo vzťahu k maloletému Y. Z. mal ďalej krajský súd preukázané, že jeho celková rozumová a intelektová úroveň je situovaná do pásma nadpriemeru a že všetky subtesty poukazujú na nadpriemernú mieru porozumenia situácie, analógií vo vzťahoch. Celkové kognitívne a rozumové nastavenie maloletého je vysoko funkčné a dynamické. Maloletý vie správne vnímať, zapamätať si a správne reprodukovať prežité udalosti a to všeobecne a aj vo vzťahu k prebiehajúcej trestnému konaniu. Z hľadiska osobnostnej štruktúry vykazuje vysoké znaky neurostability, bez tendencie sociálnej žiadúcnosti. Jeho všeobecná vierohodnosť a aj špecifická vierohodnosť v procesného trestného konania je zachovaná v plnej miere. Vzťahy medzi rodinnými príslušníkmi má maloletý nastavené vysoko emocionálne pozitívne ku všetkým členom rodiny, je nastavený emocionálne kladne a vykazuje známky priateľského, istého, stabilného a jasne orientovaného vzťahového rámca k osobám otca, matky, ako aj k oboj sestrám. Z cieleného psychologického vyšetrenia a diagnostiky mal krajský súd preukázané, že maloletý nie je ovplyvňovaný niektorým z rodičov alebo iným členom rodiny. Zároveň vyšetrením maloletého neboli zistené žiadne zmeny v afektívnej oblasti v kontexte s prebiehajúcim konaním. Vníma negatívne emocionálne nastavenie rodičov k sebe navzájom, čo narúša jeho psychický komfort, avšak nie je natoľko v psychickej nepohode, aby mal problémy spojené s jeho prežívaním a správaním sa.

Z týchto záverov, o ktorých nemal krajský súd dôvod pochybovať, pretože vychádzajú z objektívne zistených skutočností a nie sú ovplyvnené emocionálnym rozpoložením oboch rodičov vyplývajúcim z

predmetu ich vzájomného sporu, ktorý sa vo svojej podstate týka predovšetkým ich spoločného dieťaťa, mal krajský súd preukázané, že starostlivosť o maloletého, predovšetkým z pohľadu posúdenia jeho zdravého vývinu nebola žiadnym spôsobom narušená, dieťa prosperuje, má úprimne rád oboch rodičov a ani jeden z rodičov ho podľa objektívnych znaleckých zistení neovplyvňuje. Jediným negatívnym poznatkom je tak emocionálne vnímanie vzťahov medzi rodičmi, čo však vzhľadom na jeho celkovú osobnostnú štruktúru nespôsobuje žiadne problémy spojené s jeho prežívaním a správaním sa.

Vzhľadom na samotný charakter predmetnej trestnej veci považuje krajský súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že medzičasom došlo v rámci civilného konania k úprave vzťahov medzi rodičmi a to rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 7P/355/2017 zo dňa 13. mája 2019, právoplatným dňa 20. mája 2019, ktorým okresný súd manželstvo obžalovaného a jeho manželky rozviedol, v bode 2/ rozsudku schválil dohodu rodičov o úprave rodičovských práv a povinností voči maloletému, v zmysle ktorej na čas po rozvode bol maloletý Y. Z. zverený do osobnej starostlivosti matky s určením výživného. Súčasťou rozsudku je tiež dohoda rodičov o úprave styku s maloletým, na čo nadväzuje v bode 6/ výroku rozsudku súdom zrušené uznesenie o neodkladnom opatrení Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5P/125/2017 zo dňa 11. 5. 2018, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Cop/167/2018 zo dňa 9. 7. 2018, ktorým bolo dočasne zakázané obžalovanému stretávať sa s maloletým.

Z vyjadrenia matky maloletého, ako aj obhajoby na verejnom zasadnutí vyplýva, že dohoda o stretávaní sa maloletého s otcom sa realizuje.

Z uvedených skutočností je tak zrejmé, že v rámci civilného konania došlo k úprave vzťahov medzi rodičmi maloletého a to rozvodom ich manželstva s tým, že súd v rámci citovaného rozsudku schválil dohodu rodičov jednak o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti matky a jednak o úprave styku s maloletým, ktorá sa realizuje a čo v konečnom dôsledku viedlo k zrušeniu uznesení súdov o dočasnom zákaze styku otca s maloletým. V tejto súvislosti krajský súd podotýka, že súd schválil dohodu o úprave výkonu rodičovských práv a o úprave styku s maloletým aj na základe doporučenia kolízneho opatrovníka a za súhlasu prokurátora.

S poukazom na dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a aj s poukazom na vyššie zistené a preukázané skutočnosti pri posudzovaní taxatívne určených okolností vymedzujúcich materiálny znak vyplývajúci z citovaného ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. dospel krajský súd k záveru, že žalovaný skutok nie je prečinom, pretože jeho závažnosť je nepatrná.

V prvom rade oproti názoru okresného súdu na podklade predloženého spisového materiálu dospel krajský súd k záveru, že niet pochyb o tom, že obžalovanému boli známe rozhodnutia súdov Slovenskej republiky o úprave styku a že počas žalovaného obdobia nekonal vždy v súlade s neodkladným opatrením zo dňa 17. januára 2018. Z tohto dôvodu teda krajský súd vyvodil záver, že obžalovaný tak konal v nepriamom úmysle a teda bol uzročený s tým, že úpravu styku vyplývajúcu z neodkladného opatrenia sp. zn. 5T/125/2017 zo dňa 17. 1. 2018 porušuje. Na druhej strane je však z vykonaného dokazovania zrejmé, že v konkrétnych prípadoch počas žalovaného obdobia, na ktoré poukázal aj okresný súd, bolo dieťa v starostlivosti otca mimo času určeného neodkladným opatrením aj z dôvodu prekážok na strane matky. V nadväznosti na uvedené dôvodom, pre ktorý krajský súd vyhodnotil konanie obžalovaného ako konanie v nepriamom úmysle (a nie v úmysle priamom) je aj skutočnosť vyplývajúca z pohnútky obžalovaného, ktorý bol podľa záverov znaleckého dokazovania bez akýchkoľvek pochybností motivovaný skutočným záujmom o dieťa a o jeho starostlivosť, motívom jeho konania nebolo výslovne brániť matke v osobnej starostlivosti o maloletého.

Vychádzajúc z už citovaných kritérií pre posudzovanie materiálneho korektívu a ich vyhodnotením na základe súhrnu všetkých vyššie uvedených skutočností vyplývajúcich z dokazovania v predmetnej trestnej veci mal krajský súd preukázané, že následok vo forme akejkoľvek ujmy na starostlivosti maloletého podľa záverov objektívne vykonaného znaleckého dokazovania nenastal prakticky žiadny, že okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný boli aj okolnosti na strane matky maloletého, v dôsledku ktorých bolo dieťa v starostlivosti otca aj mimo dní určených v neodkladnom opatrení, z čoho vyplýva, podľa názoru krajského súdu aj znížená miera zavinenia obžalovaného, ktorého pohnútkou bol skutočný záujem o starostlivosť svojho dieťaťa. Preto krajský súd aj napriek spôsobu konania obžalovaného pri súhrnnom zvážení všetkých týchto skutočností ako jedného celku dospel k záveru, že jeho závažnosť je nepatrná a že teda nejde o prečin.

Pokiaľ ide o princíp ultima ratio krajský súd sa stotožňuje s názorom prokurátora a to konkrétne k druhej alinei prečinu podľa § 349 Tr. zák., že jeho aplikácia je nevhodná, aj keď ide o súdnu praxou uznávaný princíp používaný pri prečinoch. Vyčerpanie všetkých inštitútov civilného konania pri výkone neodkladného opatrenia sa vzhľadom na jeho charakter javí ako nelogické, aj keď je pravdou, že v konečnom dôsledku následne k úprave vzťahov medzi obžalovaným a matkou maloletého prostredníctvom týchto inštitútov došlo. Okresný súd zrejme čerpal z judikatúry iných súdov, napríklad z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 2To/58/2014 zo dňa 19. 6. 2014, v ktorom si krajský súd zásadu ultima ratio osvojil, avšak v danom prípade išlo o prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák., alinea prvá.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.